№ 1

Hvilke Forandringer i Borger- og Almueskrivevæsenet ere blevne nødvendige, ved de forandrede Forhold i vort Sydland, og paa hvilken Maade bør de iværksættes?

Motto

Ord. Nøjt nu ikke godt er nut,
Ord. Gammelt ingenlunde slet!

Det er i mange Aar mangen gjemmerdigt, ikke at kjøbe Oxen eller Mere, men snart at forsamlede mennesker Dispute og Forfald gjøre absolut nødvendigt, og det er en almindelig gavnlig Regel, at usammensatte Forretninger saa billigst og mest. I de fleste Tilfælde kunde disse Regler med meget godt, især for de, der enten ikke kan, eller ikke vil faa ved i Forretninger, men som ingen Regel er saa god, at den gjør, som det mange steder er tilfældet, man og derfor der finder, ofte meget betydningsfulde Undtagelser saa lade der i nordsydland ere indtraadte saa mange og betydelige Forandringer i Nationalmagten, som klart aftvinger disse Regler Anvendelse paa den almene Dannelse, ikke den i det Det Mangel paa Pande for, eller, i det hele, paa en fuldkommen Fremstillingsmaade i de Nationer i det hele mangelfuldt har givet Forandringer, og paalagte Pligter ere ikke Bandlysninger, og grundfild i Sydslesvig nødsomme ere Bøder, og dette er gjort i det anførte Øjemed. Det mildt mere sagt ulæseligt at Egtemagesæt. Det er ikke for Kolmarsk ufuldkommen Eiendom i Forhaabningen gjøre Dispute for Kolmarsk Regjering, der med ogsaa forlange lange for sagt omsiggriber for Almenvelgjørenhed i Forretninger, og det er ikke en Ugunstighed for Almenvelgjørenhed i Forretninger, at nogle der Lysnorrelighed til at vordre dødt for alle ikke Tid efter anden gjennem Mistrøst mod allerede i langt fulder Mand mere gjennem, under det bestaaende Lov, er alle disse Tid efter anden alle og alle mere blanke modsiende Lov dal for den nye Dimension, men det er ikke ufornødent langt gjøre Lab for Dyrkningen Forandrer, dette med loiale Resolutioner, dette i det Tid efter anden nødvendige Ordbalioner gaa ogs Retsgrunder. Det er ikke at fælle i ikke mere nogen Ting mere, at Dødsfaldene kan det fælle i det lange Aarrække 1844, mere sam- mæk langt forre fin dinger, opsøne udge drage, gjøre langt

forligende Forholdet, naar vi Mand, som Mand ligeberettigede
i al den Tid Fand maatte forudsætte, skulde midlertid Klart den
Stats stigende Fare for Bylyrning fides Mandsrettigheder
og den bestaaende Lovmæssighed, naar saaledes
blev, at det for den Tid ikke kunde andet Mand for
Undervisningen, med mulig Konsekvenser, og at Vi,
som bemærket, er et Stater Grundregel, ikke at gøre Undtagelser,
med saad Lesfolden Dens fare mulighed, og ikke at belade det
absolut dominerende Øjeblik med Midlertidige forder, som blev,
fungerede naturligt, Følgen af, at det ikke altid var
Bylyrning i Folen, med saad det for Øjeblikket samme Mand: Ønsker
nationen gjort mulighed, ved denne Bylyrning, i mange
tilfælde med den for Mangfoldet fast bestemte Skriv:
Dyaffrelse af nu ikke lidet Dane af Ungdommen med Ønsk for
det fuldige Øjeblik i stille Sten det fremmagende Barne Dan
dannelse, og ni alene gjøre Nytte, men ogsaa selv nyde Dansk
i og Tilfredshed for sin egen fundamentlige Lykkelige Menneskelighed i
Øjeblikket er det indlysende, at det er lovmæssig til en
klarere Overbevisning af Bylyrningens ~~nø~~ Nød og Undervis:
ningens Mand, og det der derfor med Rigsdagen at
forsigtsomme Forbedring af det nyvalgte Borgerog Almindelige
ni alene vil nøje stand til, gjennem dette, at medens Folket,
men ogsaa for alle i Almindelighed finde den Overbevisning,
der er nu nytte dreinesser for et godt Resultat af Folens Vidskuede,
og til en saadan forbedring sigtende Foranstaltninger for
indlæring med mere lige overbygningsfast baseret gav Folket ved
tillagnet og ovenmeldte Tilsagnet, i sidste Øjeblik
gav det aabenbarede Ønsker Vidskuede i det fuldige Øjeblik, vi
aldrig bør Mangfoldet gnavtige Overmodighed og Ordsamlet i og
for den fuldige Bane, selv fra den lidtige Barndom, taber af
tilbøjelige Ryde, med Ridse af den Moralske Ordsamlet, i
Folen, for de mange Kvindelighedslater, fremfor forsømmelse
mennesket Udforfaldet mulighed Mandes, fremfor Ordsamlet
det, med at mere, fulde ikke mere nødvendigt at fuldende
med Barnedrøm. Dette er følge af den forste

forbedring i Undervisningen skal, bestaa i en mere
fuldstændig Undervisningsmaade:

Mandet for Nøiere Gjøring er at dannes Borgere med
i Naden og god Landet til selvstændige og selvstændige Gentlands Mand.
Rad til Mand naar, men Undervisningen i Folen nøie en
Enstemmig fastlæsende Udvilling af Pulsmuskelen, og dens Evne
med den fuldvillige Dispon indskrænkes, at den
stadig følger Rent med fornøiet indgrundes Randsdannelse i alle
Retninger. Dette følge af en afsnit Kræfter til at bestaaen
for Undervisningen nødvendigt mig, men det
benævnes og fordelige for Fall-og Mistvelvanner fælles og grade
nisk Udvilling, altså, med andre Ord, ingen Undervisning
bør medtales, som flaaen Randen naar endnu ikke
det klart at falde, og forresten følgelig ikke formaar at med
det klart at falde, og forresten følgelig ikke formaar at med
det selvstændige Afskuelser. Ot Religionen er Menneskets fuldt
Gud, er en Rindsed, som Tugen, der selv er Gudsen, ingensinde ni
noste, men det er lifsfuldt med af Folens mindre end stærk
Magnet, skal at fore Barnet til Ordentlighed Fellesdomme,
og Gud mand om det er formegt fast, at mange Hjerter er
mage Lint igjennem, som Lede for Religionens fund Ordn,
fordi det som Barn i Folen, som lifsfun nøiet mere end
den Dogmer, gav en Tid, da det endnu ikke mere end det
at falde noget Klart Begreb om den Mage af Religning, og derfor
fremt, eller lidtes aldrig afsøge at bevage en Dand af Religio.
nen som et uforgjeglig Lystbi fra Barnaarene. —
Lanst fillere bør en ord Religiøsitet, mulig fremkaldt i Bar:
nesjælen gjennem de almindelige fundsfølge Ordsager, som
indgaaende fra Barnets egen Erfaringsverden, og derfor med
den besindige Bevisgjeglighed drages tilbage til Fortidens
Erfaringer, fordi gjøre at drage Tankegangen ind i den indre
midtella, men indsende Fornuftet, men den det Historiske
faane i, som ikke for Barnets Erfaringsverden fremstil
Folket i en saadan forbindelse med nøiere Handlinger
moralske Følger, det Bistandsfun af dem adlid

Undervisningsmaade:

indbilende harmonie med Barnets Interesse,
og bringe Alle at indse sig selv endelig der ved.

Allerede fra de tidligste Barnealder bør Undervisningen
gives derfor rigtigt indrettes i fortløbende Pensumlærer,
mellem Lærer og Elever, i alle Fordele dennes
Undervisningsmaade nærmere end den tørre dødbringende
~~forurettede~~ Undervisning og Udfrøjelse, men
ogsaa fordi Lærerens alene derved er stand til at faae
en sikker Bevidshed om hvor meget Elev hvad der,
ved Aandsudvikling, og følgelig skuffer at Lærer ved
nogle Lærdomsfag af Undervisningen for Skolens
skjønne Radier. Man skuffe nu følge, at den hele
gode mange Nader som fast gaaede Udmaadelighed,
med ved forbedret Indretning af Undervisningen,
nu bortfald, men Antagelse af hvad Elever,
Undervisningens Gang, kan, i religiøs Aand
ikke hensende, giver ved saadan Interesse for, at der
ved kan nogle Tilbøielighed for dem, til at søge Pensum
i sine Grundtrækker, og skuffe tilegne sig den ydre Sans
for Skønmelighed, fuldet ikke nu ved Tilsoldet med
Skjønne og Himmelske Poesier, historiske Nordvestler,
og i den anden Yngelingealder, den bibelske Gudsbegreb.
Naar Undervisningens Gaad saaledes fortsattes, med
Aandsudviklingen for Elever mere fikret, og Evnet af
den bogligt Dannelse derved mere ugenspoldigt anstillet.
Det maa imidlertid ikke ønskes, at den fikte
Elevens Bagrundning for Skolens Udmaelsiskhed
derved udsandigen maa forme, idet at den Lærer
sigter Credit alene Bemærk derom for Fremtiden, men
ikke den mindre for at altid tilfulde ugenaalige Maal,
ikke den mindre for Mennesket Udmaelsiskhed for Liv,
der først ender i Døden. Med det er forøvrigt bemærket, at
Roland Rikspenge fuldt muligt bør gives fornemmelig
og i Elevens hjemlige Udmaelsiskhed for det fuldige Øjemed,
og at denne Udmaelsiskhed bør begynde saaledes Barnets
Øjeblikke Udvikling tilstader alle.

Undervisningen i Skolen bør gives fuldt Øjemedet, for alle
de i mere Skolen mere udmærkede Elever, der ønsker ikke
hard efterfølt. Dette er at dallage i den hjemlige Gjennemgiv for
alle de Øvrige, der følgelig maatte belydelig overskrides, ikke
Fremskrivning, bør Undervisningen mere end fuldt Øjemedet.
Dennes Afsmindrelsesvirkning bør imidlertid kun den mere
lige Ungdom dallage, fremmed den Grundlige modtagelse af
dallage i Undervisningen om Dagen, medtil de indtrode
af Skolen, der ikke ønske, idet at afhandlede mere Tænd for dette
Øjem, kan udmærkede Ønd i en Konfirmationsalder ved
for den mandlige Ungdom, der er gaaet ud i Aflandsskolen,
fortsattes Undervisningen dennes vaabendig idet at
mere hensigt lagde til Konfirmationen, i den for saaledes
at Barnet er aviarlig for, at Elevens allerede i denne
Alder, fand Ønd Begreber om Religionens almindelige Ho-
vedsandsher, og fremforalt tydelig fand ogsaa det Lysfold
til det gudsfrygtige Øjem, samt de almindelige Moralbaner
Rigtighed for og Anvendelse paa dend nydelsesvelige Liv og Lærer.
Endvidere maatte tilbage at bemærke, at Undervisningen, ikke
paa Landet, skjønt den aldrig gaaede bør ødelægge, dog i Sommer
halvaaret bør indskrænkes saaledes, at Elevens
alle mere, med nødvendighed er stad taber for den hjemlige
Gjerning, fremmed Sommeren i Høstdagene bør ansees
der for de gaaede Sommer-Børn, der forglaae at gaae ind i Ro-
lan, de disse alle Sommergjøre Ugilde i Skjønnelse, og det er
af det Rigtighed, at Barnet godt forlade det for Skolen i det for
andre Lærdigheder, forinden det mistelig ogtager i Skolen
som fast Elev, snillere Sorbredelse Lærere fikrøst i den

Tab for Nolans ugunstige Planer, som maatte disse Personer gaa den Tid, som de ikke fremgangsrige Nolan mod Finnerne ugunstig. —

Der Øyeblikket synes at saadan Modstand, at han baade skriftlig og mundtlig formaaer at indhente sine Medhjælpere om de gjorde Gjenstande, de kunde forudsige hans i Paasfindelsen for Lemlidelser, og føre han i sine yderste Øjemed mod de Mordanske Krads, med de dem fremmede Ungdom, saa ansaa han Udsigterne i Nolan som ugunstige. Han forsaamidt tilsidesatte, fremmed Alm saa deskiligt, og tillige der saaledes, at nu forfølge Udvikling i mod ugunstig selskabelig Bånd, nil minde nu saadan Interesse for ungmand Alder, at alle Ærede f. Eks. smue Pædagoger, nie saaledes kommunicere ovrige Mandskab, de gamle Sidsitten med formaalsfø- og andre indarresaadte bogelige saamelsom og saa moralske Forhold, og nie den nordiske Lærer medtage beholde Autoritet mod dig at fremkalde, ogsaa i denne Krads nu forfølge fremadskridende Aandsudviklingen, hjælpe han aldrig ikke ansee, at han for den er blot, som Pædagoge maatte, og følgelig aldrig forgribe hans tidlige mandige selvstændige Bedømmelse af Underholdning, gode Maturiet, men med bunkelige Dannelse med i Dansk fed klarn og dog Ærligt anstrengende Midler. Dand selv fra Barnealdrene til nauts samtaleende Undervisninger maatte, nie gjøre Overgangen lie vanskeligst i denne Krads mandige og hjælpe gad bedre Riger, og Lærere nie i denne Dennegad Dyr afsvaerende godt Resultat, som han ikke i selve Udviklingsperioden for fast Dailigheds tie al og dage, ligesom ogsaa mindste Hilser, som ei skal for Gjenstand, og gaa ud Mand af sam nie Dinner indskrænke. —

Med, for at gjøde sin Bestemmelse, mod Nolans ogsaa saadan Lærsmaade Undervisningsmiddler:

Det nytligste af alle Undervisningsmiddler er Læsning. Jeg mind nu alene besidde Dialogen, det nie siger: at for Lærst udfordrer et Kundskaber, men saa mere i Besittelse af alle de Egenskaber, der gjør hans Undervisning Øjen og tilvellende, men ogsaa troværdig. Dertil hører, at han selv har klar Indsigt i og fuldkommen Omsaadsvidenskab om Dansk i hans Udstrækning, at han med Lethed, i Hensigt Korthed, i et flydende og behagelig og dog fuldkommen fullelig Sproglig formaar at kunde vise og ak flanner gjøre betydelig Dailighed lie at gjøre sig mod Lighed, uden at Sproglig ufordrende Gang dermed i mere Maade bøjede. Uden disse Egenskaber bør Lærer betroes Læsning i nogen Maade bøjede og maar Ordstrømmen Pragfede indrette, bør den midlere Lærer gaa en nordisk Mand vidtløftig fra den Gjennemgang i langere ny nogen og lie den Ordrdomes Rom, som hans mindre Ridsedisposition giver ham at valfordigt Dan gaa. Man ikke bør ei ansee, at Lærerens Ejendomme ikke skulle naturligis, skulle uafmarmede, og at begge ved nytigt og mundrigt Ordrig bør mest Mennesker bekjemmes for Lærerfaget, som ei følte at mikelist indre Kald, og tillige var i Besittelse af saadanne Ejenskaber, at Gjennemsøgen af Dinigsfed for Lærst maatte ansees for ikke som, og gaa ikke Institutter, som Lærere dannes, bør Lærst omvæ saa, der kan bidrage lie at bibringe hans gunstig Dyglighed, selv hans Undervisningsperiode skrænd maatte forlænges, dog er dog mikelist den gunstige Udvikling der fiddvor Lærer med Gjennemgang, maa esperimere lie. —

Man maa saa den ydigste Lærer ei indvande i sit Dagsværk alle mordige dorfoller, som man ei ad Stiftet maa antage, at hans Kald ikke dyligheds for ladt hans falde, og som, efter det Lærerfor, la betaner i inlet hindre ved al ogsaa fremme af sin Lemlidelse gø, og, ingen indflydelse, som er af disse Ejenskaber for sin Gjennemgang saa bør dette ogsaa gjøres hans mialist. Dem han bør lærer og mikke nie for Nolans Gjennemgang saa bør han ogsaa nie af dette mindre Arbeider lie fiddvor at alder lidt vellevelige Udrinne. Uden dette er det ikke mialist, at finde den midlerste Lærer langsom mulighed sin Imøgang Mikelist.

uflagget, og tvinger mig til at gøre Evang, der aldrig mere kan
afnises, Lærere til at gribe ind i andre Lærerinder, af hvad
Navn de vil, og have med de Feldeyes Ridninger
af selv de allerfortrinligste Evangelier; og vi det fyldige lies i Fæ-
land, og dermed Grundet i Lærernes Gjerning lade, ikke vi Pæl,
standigheden, og dermed Mandens mandelige Autoritet
forlorne, og vi den Drift skal, der nu skulde være Nøle,
og hvorafstand Tidet kan indrømmende foldigen stad komme.
At skile mest Forslag i Herfaren de Nærmesten af nu lige Ræ-
lig Dømning for Lærere, mildt for mere vigtige, kun hvor
mest mere fast: at den bør skje i Forsøl til den nordiske
mere Lærerskader, der i det flere Tilfælde forklare hans Kæm-
lie, og dermed hans Lærerskader, skillen Dømning ganske
nødtilige den gamleste for Nøle, idet den forbyggi den for
at minde aflagde Modlerarmeder sin Kredlige indlig
Forflytning af Lærere, naar det ikke langere Tænne i
Belønning, med Dømningens Forgelse, Ved skillet Mand
Lærernes Forst er blanen ansat, men alene hvorlænge han
med Mordig Midlerne har mistet i Lægt. — At Lærere
følles gav fast Dømning, og dermed indgåsenes gav de Ræ Ant-
ster og Præst falmaalig indbetalte Lønninge, er forvanteligt
ligemaget i Nøland, Lærernes og Præstenes Lønninge
den Lærernes Gjerning ikke standsede med begge Præster, der
nu saa ofte skar, Ildsinde de bilyde Ræligheden lis at skade,
aller i alder disse Lærere, og Dømningen fik, mod
lagen de bestemte Tid og i fast Pine, blev han mere ganske
At de øvrige Undervisninger i det bør de, der skiller hver
lie de mindre Lærdigheder Lærere mest: alle i nogle Sæ-
lade, at de kilige saa meget mindre er, Dømne Grundlie
den andre Udvikling. Total Ødemal forlyner at aanne
de i Nøland, som ikke i det Lærdrenes Hæder, og de
hvad Ødemal, der ofte fandes Belønnelse kun og saa bevigte af
den overtøjelige Lærer gav mangfoldig Slub: Lærdøger, Præstes
beller, Kristlæning, Udmandrøgning: Alt kan vi nogt fordigt
foller i Lærindelse med Religion, Moral eller Mandens Lærdstab,
naar hvilken dette er lagt i disse Ødemalers Dale.

Det de Klamer, der ved indtrædte i Undervisningens andet
Stadie, der i Regelen begynder med Oplæsningen af
gos Bibelen fra, og under den Dømdsøning, at vi hjertelig
Dømd for Religionens Hellighed allerede er vakt, gjennem den
almindelige Moral, fundæren i vores hver Ønske Studere
mæning for Rosens at indvikle, begynder vi nu hjertelig
Bibellæsning, der fremagt som mulig Fakta i Forbindelse
med Kristnes Præster, der søger ved Fikkelig at aabne
hjertarne for Religionen.

Nu bør ogsaa Ødemalen mere tydelig end at angive
Klamen hans fremtidige Stilling i Staten, saavel som i hans
Hjemlige Forholde, for at gjøre ham stillet for alle de fremtid-
ige Tilfælde, der med Rimelighed kunne forestaae ham i Stadens.
Dette fører: at Dømne falde, og selvstændigt bedømme den
almindelige Longjørning, nemlig Præstegaar, og saa ma
Præstlight som mulight at kunne indtale sin forsørgelse
Landets Kromer; at Dømne falde og indtale sig over de almin-
delige Landoverøvrighed Embeder, for den mordende Landmand,
ogsaa de almindelige Morings-Stillinger Gjennemlæg og Lø-
maal for Ejendomsmænd, snart Dømne gode Ødemaler
tig geometrisk og Model-Tegninger, samt til alle de nide
ne Ønsker, der følge Klamen stand til at alene selvstændigt
at lende sner, men ogsaa selv at forædle og mide i de Ski
lingar, som det i Almindelighed kan forudsætte, at hans
Dømmelsesevne med Dømne fører ham i.
Den mosaiske gjøre Dømne falsomme der for den sikkerhedlige
Tro i Nøland, mange med gode Blade og Bøger.

Den almindelige Bibel, samt Lov, er ømmelig at passe
aldeles fuldstændige Regler, ikke for Undervisningens skyld,
der mest vendt af Alt dannes at følge fast Grundes, men til
nedlig ved absolut uddannedig Religiøse, at dette er blev skilles
under et fremtidig Øvrighed.

Ciefjer

Erfaring i Rolands Gjerning, de dømme den med dygtige Rolands mænd, med ikke Ønske nogle det gav bygge Præstegårde i den ugudelige Christelighed de Øjne mod Rolandske ret. At Præsterne og dette Præstevæsen have langt flere Lærdom end Lærere i Dalesolen, er ikke Bevis for, at de derfor formaar at bedømme Rolands Gjerning mod Fanning, med fejge Ærærd Umuelige end den erfarne Rolandsmand, og det er Præster umuligt skønne, de bør betroes det vore mestre Øjne mod Rolands Gjerning, de bør med vore fine øjne og mit den erfarne Brødres Vailader, og bistaae dem med sine mindelige Erfaringer. Præstelig for ikke at sige aldeles uødygnedigt, er det derfor, at Rolands mænds Øjne betroes distrikts Rolandsforeninger, de laaner af Landets Mette, efter den af dem i Dagt erfarende Nødvendighed for sådanne Præster.—

Med Rolands Gjerning, der bør giøres med de Underviisningens Nøiagtighed fiærende Nødvendighed og Høitidelighed, og frøtie Flammes Dødsø ikke bør forsømmes med Bedre, er det fast gaaende, at Præsten som nemlig Ebenezeraand med øgleste Mand fingerer, som skriftlig Lærer i Dømning med en mindelig Rolandsmand, og nogle af Ræmmens øvrige med øgleste Mand, de alle noter skriftlist medens Rolands egen Lærer ved, og aldeles ikke ved det examinerer. Men saadan Mand de lade Examinerings fine Velsignelser.—

Maatte dollefolen i mørk Ahde Jadrelaand gav dem alle ave, den nordiske Maade sølle stand de at virke fnuder mindelig formaar at virke de fund dollrozlyjning, da nie den Ræ, fjendelse, Gud aldrig nogtes de fnar den Gjerning, der gjøres i fand Navn de Menneskeslagtens Udviklinge for dem og fine Navne, faller ikke udeblive, men det bro, fasta dugte dolk med fnar dag gaar fremad gaar bylgende, gaar skjønne Bane, med fnar dag nærder mand nordisk for, og man skikket dig med fundhøder at nyde den Kongelige Gave Dødsildens skjønnede Ræv, da nie ogsaa Vildfarelsens Lage og religiøse Udskeielser, med en Klar Bevidsthed om det Rent og Sigelige og Gode fnart finder ind over gamle Danmarks ærværdige Grundsø.—